

I.

GIAI ĐOẠN (THÁNG 11. 1995)

□

CÒN NỖI KHỔ EM, EM CHẴNG THẤY

(Tự Truyện 1)

*Em vẫn là con kinh ngư biết khóc
Giữa lòng-đại-dương-tôi một phút gió mưa
Tôi vẫn là con cú giữa-trời-khuya-em
Cát tiếng kêu gọi hồn uể oải*
(Thơ TNH)

Một khúc rẽ đầy gai góc lại hiện đến trên con đường đời tôi phải bước đi.

[Kể từ tháng 7/1995 bắt đầu viết Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau Tập I, mức độ căng thẳng càng dữ dội hơn trong đời sống tình cảm giữa tôi và TNH. TNH im lặng và tôi im lặng; sự im lặng nghẹt thở vây chụp căn nhà từng giây từng phút. Các buổi đi chơi chung bên ngoài không còn nữa. Mọi người rút vào một vị thế riêng.

TNH thường vắng nhà không lý do và tôi thì vùi đầu vào sự làm việc không nghỉ. Có cái gì u uất trong hành động đêm ngày tôi cúi mình nơi bàn viết, tôi tự biết thế. Đây là sự chạy trốn duy nhất và hay nhất tôi còn làm được. Ít ra tôi vẫn còn có thể viết! Ít ra những ý tưởng vẫn cuộn cuộn xuất hiện giữa muôn vàn thống khổ không tên. Một đay đọa thêm cho khối óc tôi đã vốn có nhiều mệt mỏi? Hay đó chính là những đền bù của Thượng Đế theo những gì tôi từng phải đánh đổi quá đắt trong cuộc đời mình?]

Các cuộc gây gỗ thường xuyên xảy ra, chẳng nguyên nhân và cũng rất nhiều nguyên nhân mơ hồ gom tụ.

[Một đêm tháng 10/1995, trong buổi rượu kéo dài từ 9 giờ tối tới 1 giờ khuya với Lê Duy Linh, cuộc tranh luận dữ dội đưa đến giữa tôi và TNH. (Dữ dội như lời bác Thanh Thanh nhận định nhân một lần chứng kiến một cuộc “đụng độ” khác: “Tôi không ngờ cả hai người đều có tài không những trên mặt văn chương mà cả luôn mặt đối đáp, y hệt hai luật sư tầm cỡ quốc tế.”

Dĩ dội đến nỗi sau đêm tranh luận, tôi kiệt sức đến không thể làm gì...) TNH đưa ra rất nhiều luận cứ để đê bẹp tôi. Tôi phản kháng kịch liệt không kém. Dĩ nhiên, lời lẽ cả hai vẫn lịch sự hiểu biết, nhưng nếu một người thứ ba –độc thân như Lê Duy Linh—theo dõi suốt từ đầu câu chuyện, hẳn không tránh được cảm nghĩ sợ hãi một cuộc sống vợ chồng.

Có một câu TNH nói lên trong ghen ngào đau khổ:

"Bố trân trọng em ghê gớm suốt tám năm qua, vậy mà vẫn không được em ban cho chút tình âu yếm. Còn người đàn ông kia phũ phàng tàn nhẫn, có sao vẫn được em tưởng nhớ?"

Và TNH hét lớn:

"Trong đời sống này, bố biết luôn luôn có một bóng ma ám ảnh. Tại sao phải như thế?"

Cũng rất nhiều câu đay nghiến được đưa ra tới tấp về người đàn ông năm cũ, nhân vật chính của Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau Tập I mà tôi đang viết.

Tôi sững sờ ngồi im trong một lúc. Ly rượu trong tay được nốc cạn, điều thuốc lá kéo đến hơi cuối xong, tôi mới bày tỏ:

"Ồ với nhau bấy lâu, em quá biết bản chất bố. Bố không phải là con người xấu nhưng có một điểm nơi bố, em không bao giờ có thể kham nổi: 'Khi cần đê bẹp ai, lời lẽ bố rất sắc bén đến khiến đối phương phải đầu hàng vô điều kiện.' Bây giờ, nạn nhân lại chính là em. Khi kể bố nghe những nỗi đau đớn trong cuộc đời quá khứ của mình, em tưởng bố là một nghệ sĩ, hẳn thông cảm được những oan khiên mà một nghệ sĩ khác phải gánh chịu trong định mệnh. Không ngờ ngày nay, những lời lẽ ấy lại được bố dùng như một lợi khí để quất em, mĩa mai châm chọc em một cách tàn nhẫn. Bố làm em chưng hửng, nguyên nhân không phải từ những lời cay độc được thốt ra từ miệng bố, mà chính vì em nhận rõ 'bố không đúng là một nghệ sĩ' trong ý nghĩ đi tìm của em."

Một thoáng, tôi ngờ ngợ theo cái gì đó rất bất thường trong sự kiện TNH muốn đê bẹp tôi đến tận cùng hơi thở? Trên lời lẽ và thái độ, TNH không nói lên lòng ghen bình thường, mà hình như có một nguyên nhân nào khác khiến trở nên như thế? Tôi vừa thương sự dày vò trong nội tâm TNH theo hình ảnh người đàn ông năm cũ, lại cũng vừa rất mơ hồ, linh cảm rằng TNH đang muốn đổ lên tôi những tội lỗi để **CHỐI CHẠY CHO CHÍNH MÌNH** một tội lỗi nào đã làm ra?

Quả tình tôi vẫn "ngây thơ" như mẹ tôi thường nói và cả TNH nhiều lần nhận xét. Ngây thơ, nên tôi vẫn không chút nghi ngờ cái bầy TNH đang giăng ra rộng lớn. Ngây thơ, nên cho mãi đến tận lúc cãi nhau này, tôi vẫn tự dằn vặt mình với ý nghĩ: "Chính những bản văn của tôi về người đàn ông năm cũ là nguyên nhân lớn làm tan vỡ tấm lòng người hôn phối của tôi (!?)."

Tôi điệu giọng phân trần:

“Nếu biết bố không bằng lòng, em đã không viết Nhật Nguyệt I. Với em, cuốn nhật ký ghi lại câu chuyện anh Ngọc đã được chôn vùi suốt hai mươi năm trong tủ sách thì vẫn có thể nằm trong ấy thêm hai mươi năm kể tiếp. Nhưng bởi vì ngày thơ nghe lời Lê Duy Linh, và cả bố cũng khuyến khích, nên em dựng nó dậy thành tác phẩm. Em không phải là nhà nghiên cứu tâm lý như Lê Duy Linh nên không biết mình có bị ám ảnh bởi quá khứ hay không. Nhưng có một điều rất thật, em tin tưởng bố hiểu được em trong ý nghĩ: ‘Sự cần thiết của một nhà văn chính là đề tài viết.’ Với em, câu chuyện tình đau khổ của hai mươi năm xưa chỉ là một đề tài không hơn không kém. Khi viết Nhật Nguyệt I, em sống trong tâm trạng một nhà văn đang cấu tạo tác phẩm chứ không với tâm trạng một con người đang thương tiếc dĩ vãng. Và có nhiều lúc em đã âm thầm cảm ơn anh Ngọc trong ý nghĩ đơn giản rằng, nhờ vào những cay đắng anh ấy làm ra cho em thời gian tháng 4/1975 mà ngày nay em có đề tài viết. Nhờ may tác phẩm thành công, người trực tiếp chia sẻ sự thành công với em sẽ là bố chứ chẳng phải người đàn ông năm xưa.”

TNH cười khẩy một cách giận dữ:

“Em tưởng bố thêm đề tài chuyện tác phẩm của em sao? Em tưởng người đàn ông ấy có thể làm dao động được bố? Không bao giờ đâu! Em viết về ai là quyền của em, không việc gì bố phải bị xúc.”

Cuộc tranh luận dữ dội đêm ấy đã để lại trong tôi nỗi mệt mỏi ghé góm. Tôi bắt lặc nhìn cả con người và tâm tư mình đi vào mặt lộ đầy bóng tối. Có thể nói, trước khi làm vợ TNH, tôi "chưa một lần trải qua" cuộc sống hôn nhân thật sự. Vì vậy ngày nay rõ ràng là tôi ngỡ ngàng khi phải đối diện với "những điều thật" con người phải nhận lãnh từ cuộc sống hôn nhân. Không ngờ một lúc nào, hôn nhân có thể dẫn dắt ngay cả những nghệ sĩ tâm hồn khoáng đạt như tôi và TNH đến một cái hồ cùng ê chề như thế... Lòng cay đắng phũ phàng mà vẫn không biết cách nào vượt thoát ra ngoài những niềm rối rắm.

Tuy nhiên, một tình cảm hiện rõ giữa khối tâm tư như một nỗi vui kỳ quái: “Sung sướng biết bao khi từ nay tôi lại được mặc vào người chiếc áo cô đơn!”]

[]